

Beste vrienden

We zijn aan het bekomen van het bezoek uit Nederland: twaalf mensen, dus ietsje minder dan 3 jaar geleden. Een ander verschil was dat ze deze keer allemaal bij Keniaanse families logeerden. Er was nog een verschil: deze keer was het veel makkelijker om alles goed te organiseren. Het programma bestond weer uit dezelfde punten: Inburgeren bij het gast-gezin, meedoen aan de 40 MM sponsor-wandeling, feestelijke zondagsviering in de kerk van Milimani, 3 dagen meelopen met de Pandipieri programma's, een boottocht naar de nijlpaarden in het Victoriameer en een bezoek aan de hofsteden van de gastgezinnen op het platteland. Johan Smorenburg - special hiervoor overgekomen - en Molly hebben geweldig meegewerkt.

Alles verliep vlekkeloos. Op enkele schoonheidsfoutjes na, zoals een tekort aan drinkwater op het eind van de wandeling. Ik vroeg: "Heb je dan geen water meegenomen?" "Dat is me veel te zwaar." "Maar heb je dan tevoren niet flink wat gedronken?" "Nee, want dan moet ik plassen." "En onderweg kon je toch in veel winkeltjes flessen water kopen?" "Ja maar, ik ken zo weinig Engels." Sorry mensen, volgende keer regelen we wel wat.

Bij de evaluatie bleek iedereen enthousiast te zijn, en vaak emotioneel erg onder de indruk. Men had gezien dat ideeën over Afrikanen moesten worden bijgesteld: geen zielige stuntelaars maar bekwame levensgenieters met beperkte middelen. De intimiteit van logeren bij de gewone lui had geleid tot wederzijds respect en vriendschap. Ook bij de gastfamilies heerste voldoening. Voor hen was het immers ook een unieke ervaring om zo intiem met Europeanen om te gaan, waar ze ook vaak vreemde ideeën over hebben. Er waren mensen die graag ook een gast hadden gehad, of die mij vroegen om hen voor een volgende keer al vast op de lijst te zetten. KUAP/Pandipieri was enthousiast: niet alleen omdat de sponsortocht een mooi bedrag in het laadje bracht, maar ook vanwege de realistische ervaringen die aan de bezoekers aangeboden kon worden. Bij mij kwam het ook over als een unieke gebeurtenis waar echt behoefte aan is: mensen die elkaar huiselijk ontmoeten en respect voor elkaar krijgen en ontdekken dat ze van elkaar kunnen leren. Het was een schot in de roos. We hebben dan ook besloten om te zien of dit geen jaarlijks evenement kan worden onder de paraplu van KUAP/Pandipieri. We zouden ons dan graag gaan houden aan de ontwikkelde formule: hetzelfde programma, dezelfde tijd (twee weken, eind juni begin juli), en een kleine groep van niet meer dan 20 personen. Wie er wat voor voelt moet ons maar laten weten. Ik denk dat het ook een mooie kans is voor mensen uit Bergeijk en Kerzell. De tijd is rijp voor dit soort ervaring; en bijna niemand in de hele wereld kan dit zo organiseren.

Mag ik ook nog even vermelden dat het weer onafgebroken "mooi" was naar Nederlandse begrippen. De mensen hier zijn er niet zo blij mee: iedereen heeft op het platteland wat grond, en door het gebrek aan regen is de oogst overal mislukt; ze vragen zich nu af hoe ze aan eten moeten komen.

Europese efficiency werkt hier niet altijd; dat merkten we in de Art School, waar we potten verf nodig hadden. Het geld moest uit de kas van KUAP komen, en vanwege de grootte van het bedrag moest de betaling per cheque geschieden. Dus eerst moest Dan, het hoofd van die school, bij de winkel een proef-rekening halen. Pandipieri schreef toen een cheque uit, maar de winkel zei dat de naam niet klopte. Ne enig heen en weer gesjouw kreeg Dan bij Pandipieri gedaan dat ze de naam veranderden; maar degene die de verandering moest signeren was er niet. Toen besloten ze om een nieuwe cheque uit te schrijven; maar ze moesten wachten tot de ondertekenaar een paar dagen later uit Nairobi terugkwam. De winkelier liet Dan tenslotte nog een paar dagen wachten tot de bank bericht gaf dat de cheque geldig was. De diepe reden onder al dit ongemak is dat de mensen elkaar niet kunnen vertrouwen. Hoe verhelp je dat?

Tenslotte dit nog: morgen, 14 juli, vertrek ik weer naar Nederland voor mijn jaarlijkse verlof van drie maand in Oosterbeek. Heel veel groeten, en tot ziens zullen we maar zeggen.

Hans